

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselője felperes jogi képviselőjének címe** István ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, a **alperes jogi képviselője (alperes jogi képviselőjének címe)** által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2018. március 27. napján kelt 9.G.41.015/20185/41. számú ítélete ellen, a felperes részéről 42. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa mértékű másodfokú perköltséget. Megállapítja, hogy a le nem rótt 672.000 (hatszázhetvenkétezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek 2009. november 13. napján kölcsönszerződést kötöttek lakásvásárlás céljából EUR alapú elszámolással, tisztán fedezet alapú finanszírozással, hat hónapos kamatperiódussal 36.501 euró összegben 8.400.000 forint finanszírozási igény erejéig. A szerződés II.1. pontja szerint a bank a kölcsönt legfeljebb az I.1. pontban írt (fenti) összeg erejéig folyósítja, de azt a folyósítás napján érvényes, a Bank által alkalmazott és a Bank hirdetményében hivatkozott számlakonverziós deviza vételi árfolyamon kiszámított EUR összegben tartja nyilván. A IV.3. pont értelmében a kölcsön kizárólagosan EUR-ban kerül nyilvántartásra, illetve elszámolásra, a kamat (törlesztés) - türelmi idő konstrukció esetén türelmi idő alatt - havonta fizetendő együttes összege 329,72 EUR, a tőke, kamat havonta fizetendő együttes összege 405,61 EUR. E rendelkezés szerint a mindenkor

esedékessé váló törlesztések, törlesztőrészletek, illetve bármilyen más pénzbeli kötelezettség EUR-ban teljesítendő. Más pénznemben való teljesítés esetén a Bank a Bank által az esedékesség napján alkalmazott, a Bank Hirdetményében hivatkozott számlakonverziós deviza eladási árfolyamon kiszámított EUR összeget fordít az éppen esedékessé vált kötelezettség teljesítésére. A szerződés VII. pontja az ún. EURO klauzulát tartalmazza.

A felperes ugyanezen a napon kockázatfeltárási nyilatkozatot és jelzálogszerződést is aláírt.

Az alperes törvényen alapuló elszámolása - amely megállapította, hogy a felperest fogyasztói követelés nem illeti meg - felülvizsgált elszámolásnak minősül.

A felperes módosított keresetében a kölcsönszerződés IV.3. pont részbeni, a második bekezdésének utolsó mondatára („Más pénznemben való teljesítés esetén a Bank, a Bank által az esedékesség napján alkalmazott, a Bank Hirdetményében hivatkozott számlakonverziós deviza eladási árfolyamon számított EUR összeget fordít az éppen esedékessé vált kötelezettség teljesítésére”) kiterjedő, míg a VII. fejezet (Euro klauzula) 3. pontja (Az adós kifejezetten nyilatkozik, hogy a banki felvilágosítást, mely szerint a jelen kölcsön vonatkozásában jelentős árfolyamkockázata keletkezhet abban az esetben, ha az árfolyam jelentősen változik, a kölcsön fedezete pedig nem EUR forrás megértette és ezen információ tudatában is igénybe kívánja venni az e szerződésben meghatározott kölcsönösszeget, illetve igényli az EUR nyilvántartást) egészének érvénytelenségét kérte megállapítani. Jogkövetkezményként a szerződés visszamenő hatályú érvényessé nyilvánítását kérte azzal, hogy a szerződéses futamidő 1-96 hónapja között havi 75.878 forint, a 97-240 hónapja között havi 93.343 forint törlesztőrészlet alkalmazásával 2010. január 15-ei első esedékességgel a lejárt tartozása 3.616.623 forint.

A felperes álláspontja szerint a támadott feltételek tisztességtelenek a 93/13. EKG irányelv mellékletének 1.i) pontja alapján, ugyanis nem lehet a fogyasztóval olyan szerződést elfogadtatni, amely következményeinek belátására nem képes. Mivel a Bank e szerződéses konstrukciónak nem tudta belátni a gazdasági következményeit, így erre a fogyasztónak sem lehetett módja. Hivatkozott a Ptk. 209. § (4) bekezdésére, valamint a Kúria 2/2014. PJE határozatában foglaltakra. Állította, hogy az alperes őt megtévesztette, amikor a hitelvizsgálattal azt a látszatot keltette, hogy az árfolyamkockázat fennállása mellett az nem haladja meg a hitelképességét és az árfolyamváltozás kockázata teljesítőképessége korlátain belül marad. Az alperes megsértette a prudens működésre vonatkozó szabályokat, így a Hpt. 203. § (1), (6) és (7) bekezdésében írtakat. A 2/2014. PJE határozat értelmében a kellő tájékoztatás elmaradása tisztességtelen feltételnek minősül. Az alperes a Hpt. 13., 70. és 78. §-aiban előírt óvatos működésre vonatkozó szabályokat nem tartotta be, kellő gondossággal őt nem vizsgálta be, ugyanis a jövedelmi viszonyára figyelemmel alkalmasnak tartotta a szerződés 20 éves időtartamára a törlesztőrészletek megfizetésére. Utalt arra, hogy a kötelező árfolyamkockázat kezeléséről, tervezéséről kormányrendelet rendelkezik [244/2000. (XII. 24.)]. Az árfolyamkockázat nem csak megismerhető, hanem annak ismerete kötelező a szakmában. Előadása szerint az alperesi ügyintéző arról adott tájékoztatást, hogy a törlesztőrészlet jelentősen nem emelkedhet meg és fel sem merülhet a visszafizetés megghiúsulása, a törlesztő összeg nem fogja elérni a forintkölcsönökét. Sérelmezte, hogy a kockázatfeltárási nyilatkozat nem tartalmazza azt a kockázatot, hogy a törlesztőrészlet meghaladhatja a fogyasztó teljesítőképességét. Nem kapott tájékoztatást arról sem, hogy a vizsgált forintjövedelme milyen mértékű árfolyam emelkedéséig alkalmas a szerződésszerű teljesítésre, továbbá arról sem, hogy a vállalt árfolyamkockázat mekkora hitelezési kockázatot jelent és azt a Bank mennyire érvényesíti a kamatfelárban, ugyanis a kamat a nem teljesítés kockázatát is magába foglalja (Hpt. 2. számú melléklet értelmező rendelkezések III. egyéb meghatározások 7. pontja). Hiányolta, hogy az alperes nem tájékoztatta arról sem, hogy milyen szakmai megfontolások alapján bírálta el a hitelkérelmét. Felhívta a figyelmet a Magyar Bankszövetség 2006. január 26-ai tájékoztatójára, továbbá az ausztráliai joggyakorlatra is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte azzal, hogy a szerződés érvénytelen feltételeket nem tartalmaz, továbbá a DH törvényekkel a jogvita egy része feloldódott. Állította, hogy az árfolyamváltozás áthárítására vonatkozóan megfelelő tájékoztatást adott.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. Megállapította, hogy a felek között a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (Ptk.) 523. §-a szerinti kölcsönszerződés jött létre, melynek tartalmát a Ptk. 205/A. §-a szerinti általános szerződési feltételek töltötték ki. A rendelkezésre álló adatok (felek nyilatkozatai, okiratok, tanúvallomás) alapján a bíróság nem találta valósnak azt a felperesi állítást, miszerint az árfolyamrésre - ezáltal az árfolyamszámítással járó következményekre is - valamint az egyoldalú szerződésmódosításra vonatkozó szerződéses feltételeket a felek egymással egyedileg megtárgyalták volna. A 2/2014. PJE határozatban írt kötelezettségét az alperes megfelelően teljesítette, az árfolyamváltozással kapcsolatban érthető és egyértelmű tájékoztatást adott, a támadott feltételek az árfolyamkockázattal kapcsolatban megtévesztő tartalommal nem bírnak. A szerződés rendezte a devizaelszámolás szabályait, a törlesztőrészletek meghatározását, a kamatfizetési kötelezettséggel, a teljesítési és folyósítási kötelezettséggel kapcsolatos szabályokat. Az árfolyamkockázat következményeivel a felperes a tőle elvárható módon tisztában lehetett, az nem volt megállapítható, hogy az alperestől nem kapott megfelelő tájékoztatást, az elmaradt volna, ezért téves feltételezésekre hagyatkozva írta alá a szerződést. Az alperes a Hpt. 203. § (1), (6) és (7) bekezdése szerinti kötelezettségét teljesítette. Az alperesnek nem kellett tájékoztatást adnia arról, hogy milyen megfontolások alapján bírálták el a hitelkérelmét, továbbá arról sem, hogy a vizsgált forintjövedelem milyen mértékű árfolyam emelkedésig alkalmas a szerződés teljesítésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, a kereseti kérelmével egyező döntés meghozatalát kérte. A Kúria 6/2013. Polgári jogegységi határozatát értelmezve arra a következtetésre jutott, hogy a Kúria szerint az átlagfogyasztó magasabb képzettséggel és felkészültséggel rendelkezik, mint a bank szakemberei, azonban erről az elvárt színtről a fogyasztók a szerződéskötéskor nem kaptak tájékoztatást. Mivel a hitelezőnek nem kellett tudomással bírnia az árfolyamkockázat mértékéről, így a felperest sem tudta megfelelően tájékoztatni a kockázatról. A Bank bevizsgálása következtében pedig a fogyasztó arról győződött meg, hogy a bank elé tárt vagyoni és jövedelmi helyzete képessé teszi a kölcsön visszafizetésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság - noha a keresetlevelében is hivatkozott rá - a 2/2014. Polgári jogegységi határozatot csak abban a tekintetben vette figyelembe, hogy az árfolyamkockázat korlátlan, azonban azt szem elől tévesztette, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződéses rendelkezés tisztességtelen, ha a pénzintézettől kapott tájékoztatás után a fogyasztó alappal gondolhatta, hogy az általa viselendő árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, vagy az bizonyos mértékben korlátozott.

Felhívta a figyelmet az Európai Unió Bírósága (továbbiakban: Bíróság) C-186/16. számú ítéletére, amely a 93/13. irányelv 4. Cikkének (2) bekezdése értelmezésében nyújt segítséget: meghatározza a szerződési feltétel világos és érthető megfogalmazásának követelményét. Rámutatott, hogy a Bíróság fontosnak tekinti a hitelezői tájékozottságot és a hitelező szakértelmét is. A hitelezőnek minden általa ismert körülményről tájékoztatnia kellett volna őt, ezért indokolt a döntéshozói kockázatismeret feltárása is. A Bíróság ítéletének 49. bekezdése azt tartalmazza, hogy a pénzintézet fogyasztó részére adott tájékoztatásának ki kell terjednie a lakóhelye szerinti tagállam fizetőeszköze súlyos leértékelésének és a külföldi kamatlábak emelkedésének a törlesztőrészletekre gyakorolt hatására. Tájékoztatni kell a fogyasztót arról, hogy az árfolyamkockázat gazdaságilag nehezen viselhetővé válhat, amennyiben az a pénznem, amelyben jövedelmét kapja, leértékelődik. Minderről nem kapott megfelelő tájékoztatást, és így megalapozott döntést sem hozhatott.

Az ellenkérelemre tett észrevételében előadta, hogy a kockázatfeltáró nyilatkozatban nem kapott tájékoztatást arról, hogy a devizaárfolyamok keresztárfolyamát a két ország gazdasági potenciálja,

annak egymáshoz viszonyított mutatói határozzák meg. Amíg az infláció Magyarországon magasabb, addig az árfolyam nem ingadozó, hanem növekedő. Kifogásolta, hogy a fogyasztó bevizsgálását követően a kockázatkezelésre a banknak nem volt gondja, amelyből az következik, hogy nem számolt valós kockázattal, így az a fogyasztótól sem várható el ilyen tájékoztatás hiányában. A gondosság körében utalt a 205/29. EKG irányelv 5. cikke (2) bekezdés a) pontjára, a korlátlan kockázat és a kezelése elhallgatása körében pedig az 5. cikk (4) bekezdés a) pontjára és a 7. cikk (1), (2) bekezdésére hívta fel a figyelmet, valamint az EUB C-186/16. számú ítéletére is. Hangsúlyozta, hogy a keresetében elsőként megjelölt pont tisztességtelenségénél nem az árfolyamrést kifogásolta, hanem azt, hogy az árfolyam a Bank által meghatározott mértékben változhat, amely tisztességtelen.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Előadta, hogy teljes körű tájékoztatást adott az árfolyamkockázat tekintetében, a felperes részéről kockázatfeltáró nyilatkozat aláírására is sor került. A felperes nem vette figyelembe a kockázatfeltáró nyilatkozatba foglaltakat, a kölcsönszerződés azonban e nélkül is megfelel a PJE kritériumainak. Továbbra is állította, hogy a szerződés rendelkezései tisztességesek. A 2/2014. PJE 1. pontja értelmében elsődlegesen az vizsgálendő, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződéses rendelkezés tartalma világos és érthető volt-e. A kockázatfeltáró nyilatkozatnak az árfolyamkockázatnak a felperes általi egyedüli viselésére és a felső korlát hiányára vonatkozó rendelkezése világos és érthető. A nyilatkozatban utalás sincs arra, hogy a kockázatviselésében a felperessel osztoznia kellene. A kockázat előre nem látható, az nem csak korlátlan, hanem ki sem számítható. A szerződésben utalás sincs arra, hogy a kockázatnak felső határa lenne. Maga a kölcsönszerződés III.7. pontja is megfelelő tájékoztatást ad az árfolyamváltozás következményeiről. A 6/2013. PJE határozat indokolása is rámutat arra, hogy a tájékoztatási kötelezettség nem terjedhet ki az árfolyamváltozás várható irányára, előre nem látható mértékére, a kockázat reális voltára, valószínűségére. A 6/2013. PJE határozat 1. pontja kimondta, hogy e szerződéstípusnál az adós az adott időszakra irányadó forintkölcsönnél kedvezőbb kamatmérték mellett devizában adósodott el, ebből következően ő viseli az árfolyamváltozás hatásait is.

Tévesen jutott a felperes arra a következtetésre, hogy a törlesztő részlet emelkedése nem haladhatja meg a havi rezsivel csökkentett jövedelmének összegét. A hitelképességi vizsgálat a bank befektetői érdekét védi, így az a jelen esetben irreleváns. A vizsgálat valószínűséget számol, a bekövetkezett árfolyamváltozásra nem készít fel. Alaptalanul állítja a felperes, hogy a Bank ismerhette az árfolyamváltozás kockázatát. Előadta, hogy e termék finanszírozásához szükséges deviza összeget az adóshoz hasonlóan kölcsönvette, így nem állt érdekében a deviza árfolyamváltozás magas kockázata mellett devizaalapú kölcsönterméket kínálni.

Munkadíját a csatolt megállapodás szerint 70.000 forint+áfa összegben kérte megállapítani.

Az ítéltábla a másodfokú eljárást a 4Pf.20.630/2018/5. számú végzésével a Bíróság előtt C-51/17. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig felfüggesztette. A Bíróság ítéletének meghozatalát követően folytatódott ügyben az alperes kiemelte: a Kúria 2018. október 10. napján tartott üléséről készült emlékeztetőjében rámutatott, hogy a korábbi gyakorlathoz viszonyítva az árfolyamkockázat tisztességtelenségének vizsgálhatósága, vizsgálati szempontjai vonatkozásában a Bíróság ítélete nem tartalmaz olyan új szempontokat, amelyeket a Bíróság eddig nem fejtett ki, és amiket a Kúria nem vett figyelembe a joggyakorlat-egységesítő tevékenysége során.

Előadta, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban nem adott számot arról, hogy vele szemben a kölcsönszerződés felmondását követően végrehajtási eljárás indult, amely alatt a felek 2011. augusztus 17. napján "Megállapodást" kötöttek. A felperes a 3. pontban kijelentette, hogy a "....tartozás fennállását elismeri, annak összecszerűségét és jogalapját sem most, sem a későbbiek

folyamán nem vitatja". Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla IH2018. 137. szám alatt közzétett eseti döntésére, miszerint nem felel meg a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének a devizaalapú szerződés közös megegyezéssel való módosítását követően olyan kereset előterjesztése, amelynek alapja, hogy a módosítás előtti eredeti szerződés nem jött létre, az teljesen, illetve részlegesen érvénytelen. A joggyakorlás meg nem engedett módja szükségtelenné teszi az érvényesített jog, illetve igény érdemi vizsgálatát, mert az csak a kereset elutasítására vezethet. Megítélése szerint a felperestől elvárható volt a részletfizetési kötelezettség szerződés szerinti teljesítése, továbbá annak közlése, hogy a szerződést létre nem jöttek, illetve érvénytelennek tekinti. A jelen körülmények között arra következtethetett, hogy nem kíván a felperes a perbeli érvekre hivatkozni. Mindezt szükségtelen az igény érdemi vizsgálata.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéltábla előrebocsátja, hogy az alperesnek az eljárás folytatását követően benyújtott ellenkérelmében foglalt, fent ismertetett új tények a Polgári perrendtartásról szóló 1953. évi III. törvény (Pp.) 235. § (1) bekezdése értelmében már nem vehetők figyelembe. A felek megállapodásából idézett kikötés pedig csak a szerződés megtámadását zárja ki, a semmisségi okra hivatkozást, illetve a semmisség bíróság általi érdemi vizsgálatát nem korlátozza.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kölcsönszerződés IV.3. pontja a felperes által választott egyedileg megtárgyalt szerződéses feltételnek minősül: a felperes az alperes által felajánlott szerződések közül a perbeli szerződéstípust választotta, a többi szerződéstől elkülönülő sajátosságokkal (euróban történő teljesítési feltételeket vállalt). Az egyedileg megtárgyalt feltételek a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján nem minősülnek tisztességtelennek, illetve a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján annak esetleges tisztességtelensége esetén a kikötés nem semmis, így e tekintetben a keresetet ezen indokok alapján el kell utasítani. Amennyiben e rendelkezést mégsem lehetne egyedileg megtárgyalt szerződéses pontnak tekinteni, az erre vonatkozó keresetet érdemben sem megalapozott.

Tévesen állította a felperes fellebbezésében, hogy az árfolyamkockázat számára nem volt ismert. A felperes az árfolyamváltozás, valamint az árfolyamkockázat fogalmakat szinonimaként használja, azok között nem tesz különbséget.

Ahogy arra a 6/2013. számú PJE határozatában a Kúria is rámutatott, a pénzügyi intézményt az árfolyamváltozás mértékére vonatkozó tájékoztatás nem terhelte, különösen nem terjedhetett ki a pénzintézet kötelezettsége egy több évtizedes futamidejű hitelszerződés esetén a futamidő teljes idejére vonatkozó részletes tájékoztatásra. Az árfolyam változásának iránya és pontos mértéke a szerződés megkötése időpontjában nyilvánvalóan nem volt előre látható a felek egyike számára sem. Ez ugyanakkor nem jelenti azt, hogy az árfolyamváltozásban rejlő kockázat nem volt ismeretes a szerződés megkötésekor. Egyrészt az alperes által csatolt kockázattartó nyilatkozat tartalmazza azt a tájékoztatást, hogy a devizában történő finanszírozás választásával az adós viseli a választott deviza piacának kockázatait. Emellett kifejezett figyelemfelhívás található arra, hogy „egy esetleges kedvezőtlen árfolyamváltozás/emelkedés ... előre nem látható, és előre ki nem számítható többletkötelezettséget okozhat”. A kockázattartó nyilatkozat kitér arra a konkrét tájékoztatásra is, hogy „ha a finanszírozás devizanemében a forinttal szemben nő az árfolyama, úgy nő a finanszírozás ellenértéke: a tőkeösszeg és kamatainak (törlesztő részleteinek) megfizetéséhez ebben az esetben magasabb Ft-összeg szükséges - tehát ... a felvett devizahitel visszafizetéséhez több forintot kell felhasználnia” az adósnak. Másrészt a kölcsönszerződés VII.3. pontja kifejezetten azt a tájékoztatást tartalmazta, hogy az adós számára jelentős árfolyamkockázatot jelent, ha az árfolyam jelentősen változik, amennyiben a kölcsön fedezete nem euró forrás. Ennek a tájékoztatásnak a

tudomásulvételét a felperes a szerződésről kiállított okirat aláírásával elismerte. Abból a körülményből pedig, hogy sem a felperes által megkötött szerződés nem határoz meg olyan árfolyam mértéket, amely elérését követően már nem változik a törlesztőrészlet összege, sem a kockázatfeltáró nyilatkozat nem utal ilyen korlátra, okszerűen következik az árfolyamváltozásból eredő kockázat korlátlan volta.

Megalapozatlanul hivatkozott arra a felperes az észrevételeiben, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás azért nem volt megfelelő, mert az nem tért ki arra, hogy az árfolyamok keresztárfolyamát a két ország gazdasági potenciálja, azok egymáshoz viszonyított mutatói határozzák meg. Az alperest a kockázatfeltáró nyilatkozatban nem terhelte olyan gazdasági folyamatok, illetve közgazdasági törvényszerűségek bemutatásának kötelezettsége, amelyek hatással lehetnek az árfolyamok alakulására. Kötelezettsége kizárólag annak feltárására szorítkozott, hogy a választott finanszírozás annak kockázatát rejtí magában a fogyasztó számára, hogy a felvett hitelt nem csupán a kamatokkal növelt, hanem ezt meghaladó összegben kell visszafizetnie az árfolyam kedvezőtlen alakulása esetén.

Mindezek alapján az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagfogyasztónak a szerződéskötéskor is számolnia kellett annak elvi lehetőségével, hogy egy nem várt jelentős árfolyamromlás jelentős mértékben növeli egyrészt a törlesztőrészlet nagyságát, másrészt magát a visszafizetendő összeget, amennyiben a törlesztésre nem euróban, hanem forintban kerül sor.

A 93/13. irányelv 4. Cikkének (2) bekezdésével összefüggésben idézte a felperes a Európai Bíróság C-186/16. számú ítéletében kifejtett azon követelményt, miszerint akkor tekinthető érthetőnek az árfolyamkockázatról a fogyasztónak adott tájékoztatás, ha nem csupán annak felismerésére képes a fogyasztó, hogy a szerződés devizanemének árfolyama emelkedhet vagy csökkenhet, hanem értékelni kell tudnia azt is, hogy egy ilyen feltétel milyen - esetlegesen jelentős - gazdasági következménnyel jár pénzügyi kötelezettségeire. Az ítéletábra megítélése szerint a szerződés VII.3. pontja maradéktalanul kielégíti ezt a követelményt, hiszen magából a tájékoztatásból kiolvasható, hogy jelentős árfolyamkockázata keletkezhet az adósnak egy jelentős, kedvezőtlen árfolyamváltozás esetén.

Tévesen hivatkozott arra is a felperes fellebbezése, hogy az alperesnek nem az árfolyamot kellett volna meghatároznia, hanem az árfolyamkockázat felső határát azzal, hogy a felperes „bizonyos mértékű árfolyamkockázatot vállal”. A szerződés tartalmából megállapítható, hogy - mint fentebb már utalt rá az ítéletábra - a felek nem határoztak meg olyan árfolyamértéket, amely fölött az árfolyamkockázatot nem az adós, hanem a hitelező viselné. Tehát a szerződés megkötésével a felperes nem bizonyos mértékű, hanem korlátlan árfolyamkockázatot vállalt.

A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlattal kapcsolatos felperesi érvelés a jogvita során nem bírt ügydöntő jelentőséggel. A bíróságnak ugyanis abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az árfolyamkockázatnak teljes egészében a felperesre telepítése tisztességtelen-e, ezáltal az a szerződés ezt tartalmazó kikötései érvénytelenségét eredményezi-e. Ehhez pedig nem az alperes által folytatott kereskedelmi gyakorlatot kellett megítélni, hanem a 2/2014. PJE 1. pontja értelmében elsőként azt kellett elbírálni, hogy megfelelő volt-e az árfolyamkockázatról való tájékoztatás, ugyanis csak ennek hiánya esetén lett volna vizsgálандó az - egyébként a főszolgáltatás körébe tartozó - árfolyamkockázatot szabályozó kikötések tisztességtelensége.

A Bíróság által - az elsőfokú eljárást követően - meghozott C-51/17. számú ítéletben kifejtettekre figyelemmel is az ítéletábra (különös tekintettel a szerződéskötést megelőzően aláírt a külföldi devizában történő finanszírozás általános kockázatairól szóló tájékoztatás tartalmára) azt állapította meg, hogy a felperes a forint árfolyama kedvezőtlen változásának, illetve az irányadó kamat

változásának következményeiről megfelelő tájékoztatást kapott. A Kúria a Gfv.VII.30.020/2018/5. számú ügyben rámutatott arra, hogy a Bíróság ítéletében mindezek túlmenően pl. számítások bemutatását, konkrét adatok közlését nem tartotta elengedhetetlenül szükségesnek ahhoz, hogy a tájékoztatás megfelelősége megállapítható legyen. A tagállami bíróság feladata az eset összes körülményeinek figyelembevételével annak megítélése, miszerint a fogyasztó az árfolyamkockázatról megfelelő tartalmú tájékoztatást kapott-e. Mindezek alapján megállapítható, hogy a perbeli esetben az árfolyamkockázatot korlátozás nélkül a felperesre telepítő szerződéses rendelkezés nem tekinthető tisztességtelennek a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján.

A felperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy az alperes a Hpt. 13., 70. és 78. §-aiban előírt szabályokat nem tartotta be, kellő gondossággal őt nem vizsgálta be, hitelképességét nem megfelelően mérte fel, nem tájékoztatta arról, hogy a törlesztőrészek esetlegesen meghaladhatják a havi jövedelmét. A felperes a Hpt. általa felhívott rendelkezéseinek megszegését nem bizonyította, azonban ezen rendelkezések megsértéséből a Ptk. 200. § (2) bekezdése értelmében nem következne a szerződés semmissége. A 2/2016. Polgári elvi döntés 21. pontja értelmében a kialakult bírói gyakorlat szerint a más jogági szabályokat sértő szerződés a polgári jog szempontjából akkor érvénytelen, ha más jogági törvény kifejezetten rögzíti, hogy az adott jogi norma megsértése egyúttal a szerződés érvénytelenségét is okozza, továbbá, ha az a törvény értelmezéséből, az összes körülményből következik.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti kiegészítéssel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes fellebbezési eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melyet az ítéltábla 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § b) pontja alapján mérsékelt összegben határozza meg, figyelemmel az alperesi képviselő által kifejtett tényleges tevékenységre.

A felperes személyes költségmentességben részesült, ezért a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

, 2019. február 12.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.

előadó bíró

bíró